

[Axel Kristensen.]

nødvendigt af hensyn til opretholdelse af den fulde beskæftigelse. For at vi kan opretholde vor konkurrenceevne og vor økonomiske styrke, er det nødvendigt, at dansk arbejdskraft anvendes rigtigt, og vi må mene, at det i dag er væsentligere under hensyn til helheden, medens det dengang måske mere var nødvendigt af hensyn til et enkelt udsnit.

At vi stadig taler meget om boligspørgsmålet i denne samling, er klart, for her ligger et samlet felt; som jeg sagde før: de andre steder ligger det fra fabrik til fabrik.

Det var det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der nævnte, at jeg havde talt om den keramiske industri. Jeg har sagt nogle gange her, at jeg føler mig i dyb taknemlighedsgæld til det afdøde, for mig meget ærede medlem hr. Einer-Jensen — der i mange år sad på formandspladsen i den socialdemokratiske gruppe — fordi han var stor nok til at se, at disse spørgsmål skulle løses. Hvis de ikke var blevet løst for vor branche, havde det for det firma, jeg har med at gøre, betydet, at vor produktion måske kun havde været 25 pct. af, hvad den er i dag. Vi havde ikke kunnet udvide; vi havde ikke kunnet skabe den produktion, vi nu har. Vi havde været for små til at bære de omkostninger, som en moderne produktion skal bære. Einer-Jensen var stor nok til at forstå disse ting og skabe noget, som for vort fag har været medvirkende til, at vi i dag har blomstrende virksomheder på dette område.

Og det, der gælder for os, gælder også for andre. Jeg kender et firma — jeg vil meget nødtigt sige, hvad det er for et, og jeg skal derfor heller ikke sige, i hvilken branche det er — som nu må erklære, at det har 5 års leveringstid for varer, som man har brug for, og som derfor må overveje, om det skal udvide. Jeg har talt med dem — jeg sidder i bestyrelsen for et sådant selskab — om, hvorvidt vi skulle udvide herinde i København, hvad jeg mener ville være uheldigt, eller vi skulle flytte til Ringsted. Men uanset hvordan vi stiller os, så skal vi, hvis vi skal udvide, bruge op imod 125 faglærte folk af det ærede medlem hr. Hans Rasmussens folk. Når man nu siger, at der ingen problemer er, at man klarer dem, der er, så spørger jeg det ærede

medlem hr. Hans Rasmussen: hvis et sådant firma med de arbejdsretlige forhold, der er i dag, vil tage ufaglærte arbejdere ind, spalte arbejdet op i specialer, lære disse folk op og betale arbejdsenheden med samme pris som den, man betaler de faglærte, har vi så ret til at gøre det uden at skulle stå med hatten i hånden og bede om det? Jeg vil gerne have det at vide. Men det har vi ikke, det vil ingen virksomhed turde vove at gøre, fordi den simpelt hen vil få et sådant vrøvl på fabrikken, at alt andet ville gå i stå.

Der skal skabes en anden mentalitet på dette felt, det er livsvigtigt; det er derfor, vi har stillet denne forespørgsel. Vi må have det parti, der sidder herovre til venstre for mig i salen, og den højtærede statsminister til at hjælpe os at skabe den rigtige mentalitet på dette område, så folk forstår, at det, vi ønsker, er til gavn for arbejderstanden, at det er med til at hæve levedoden, med til at skabe større sikkerhed og varig høj beskæftigelse.

Må jeg så føje til, at det gjorde mig en lille smule ondt, at formanden for LO, hr. Eiler Jensen, på LOs generalforsamling har talt om, at det var had mod organisationerne, der fik os til at rejse dette spørgsmål. Hr. Eiler Jensen ved godt, at jeg aldrig ville stå som ordfører for noget, der var udtryk for had mod fagforeningerne; det ved han, og dette skulle han ikke sige i en så væsentlig sag som denne. Eiler Jensen har været i stand til at gå til mig nogle gange og snakke med mig om problemerne; han kender mine synspunkter over for arbejderne. Jeg har, så længe jeg har talt offentligt — undskyld, at jeg et øjeblik taler for mig selv og ikke for partierne . . . (Uro) . . . ja, ja, det må man somme tider have lov til. Jeg har, så længe jeg har givet mig af med politik, i kredse, der måske ikke helt forstod fagforeningernes betydning, hævdede, at fagforeningerne var et gode, at de var nødvendige, at jeg for ingen pris ville undvære tillidsmandsinstitutionen, at vi ville være ude af stand til at drive moderne industri, hvis vi ikke havde fagforeninger og overenskomster. Men det betyder ikke, at disse organisationer, som er et stort gode, ikke har pligt til at udøve den magt, de har, på en sådan måde, at det er rimeligt for helheden; det betyder